תן ואיגואנה

מתוך "סיפורי פונג'אב"
מאת פ.א.סטיל

בליל ירח אחד עבר תן זקן דרך הכפר ומצא זוג נעליים ישנות, שחוקות מרוב הליכה. העור היה קשה מדי כדי שיוכל לאכול אותן וכדי בכל זאת לנצל את המציאה הוא תלה אותן על אוזניו כמו עגילים. אחר כך ניגש לחוף בריכה, אסף שם את כל העצמות הישנות שרק יכול היה למצוא, בנה מהם במה שאותה חיזק בבוץ.
הוא התיישב על הבמה, וכשחיה כלשהי באה לשתות מים קרא בול רם: "הי עצור! אסור לך לשתות לפני שתכבד אותי. תחזור על שיר שחיברתי לשם כך:

"מכסף המושב שלו, מכוסה בזהב
יהלומים באוזניו – כנראה הוא נסיך"

החיות שבאו לשתות היו לרוב צמאות מאוד ומיהרו לשתות, לכן לא התווכחו אלא מלמלו את המילים האלה בלי לחשוב הרבה. אפילו הנמר המלכותי

התייחס לדבר כמו לבדיחה וחזר על השיר של התן. והתן כשראה זאת התחיל לחשוב את עצמו באמת ליצור

מכובד וחשוב מאוד.
אבל אז הגיעה לבריכה איגואנה, לטאה גדולה, שזחלה אל המים כמו תנין קטן. "היי את שם!" קרא התן "אינך יכולה לשתות עד שלא תגידי:

"מכסף המושב שלו, מכוסה בזהב
יהלומים באוזניו – כנראה הוא נסיך!'

"הו! הו! רחמים! גרוני ניחר! אולי אוכל לשתות קצת קודם? אז אדקלם את השורות הנהדרות האלה. כרגע אני צרודה וקולי כמו קול של עורב."
"בוודאי!" ענה התן שדבריה החמיאו לו "אני יודע שהשיר שלי יפה, במיוחד כשאומרים אותו בקול צלול."
אז האיגואנה שמה את אפה למים והתחילה לשתות. שתתה הרבה זמן והתן חשב כבר שהיא לא תפסיק לשתות לעולם והופתע כשהיא בסוף הוציאה את ראשה מהבריכה והתחילה ללכת מהחוף.
"היי! היי!" קרא התן שהתעשת "עצרי ואמרי עכשיו:

"מכסף המושב שלו, מכוסה בזהב
יהלומים באוזניו – כנראה הוא נסיך!'

"הו, סליחה" אמרה האיגואנה "כמעט שכחתי! תן לי רק לבדוק את קולי – דו-רה-מי. כן בסדר עכשיו. איך היה השיר?

"מכסף המושב שלו, מכוסה בזהב
יהלומים באוזניו – כנראה הוא נסיך!'

חזר שוב התן בלי להרגיש שהלטאה

מתרחקת כל פעם יותר.
"כן, אני חושבת שאוכל לשיר זאת"
והיא התחילה בקולי קולות:

"מעצמות המושב שלו, מכוסה בוץ סמיך
נעלים ישנות על אוזניו - תן זקן ולא יותר!"

והיא התחילה לרוץ מהר כמה שרק יכלה אל המאורה שלה.
התן נדהם. הוא לא יכול היה להאמין לאוזניו. ואז, מלא חמה התחיל לרדוף אחרי הלטאה שהמשיכה בריצה למרות רגליה הקצרות ונשימתה הקשה.
הריצה נגמרה כמעט בתיקו כי בדיוק כשהאיגואנה התחילה לזחול למאורה התן השיג אותה ותפס בזנבה. הם התחילו משוך זה את זו והאיגואנה חשבה כבר שזנבה ינתק והתן פחד ששיניו הזקנות יקפצו מהלסת שלו. אך אף אחד מהם לא זז, לא לכאן ולא לכאן.
עד שבסוף האיגואנה קראה:
"ידידי, אני נכנעת! רק לא אוכל לצאת אחורה. תעזוב לרגע את זנבי, אסתובב ואצא אליך."
התן עזב את זנבה וזה נעלם בתוך המאורה והוא לא ראה אותו יותר.
וכשהתן התחיל לשווא לחפור אדמה בציפורניו יכול היה לשמוע את האיגואנה שרה בנחת:

"מעצמות המושב שלו, מכוסה בוץ סמיך
נעלים ישנות על אוזניו - תן זקן ולא יותר!"